

Dosarul nr. 3ra-222/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (judecător A. Arhip)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (judecători I. Secrieru, A. Danilov și I. Cimpoi)

DECIZIE

20 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Valeriu Doagă
Nicolae Craiu
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând recursul declarat de ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Igor Ciolcovan împotriva ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne cu privire la recunoașterea ilegalității răspunsului, obligarea de achitare a sporului la salariu, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, a fost admis apelul declarat de Igor Ciolcovan, reprezentat de avocatul Serghei Rusev, s-a casat hotărârea din 22 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, și s-a emis o nouă hotărâre, prin care a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată,

c o n s t a t ă:

La 21 noiembrie 2016, Igor Ciolcovan a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne cu privire la recunoașterea ilegalității răspunsului ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne nr. C1-150/16 din 17 octombrie 2016, obligarea de achitare a sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada ianuarie 2011 – august 2015, în sumă totală de 20 112 lei, repararea

prejudiciului moral în sumă de 20 000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată (f.d. 1-4).

În motivarea acțiunii, reclamantul Igor Ciolcovan a relatat că în perioada noiembrie 2009 – februarie 2016, a muncit în cadrul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, și anume în perioada noiembrie 2009 – iulie 2012, a muncit în funcția de șofer al grupei operative a DP-2 Cantemir, filiala Cahul a ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, iar în august 2012, după reorganizarea instituției, a fost transferat în funcția de șofer al grupei operative la DP Cantemir, filiala Leova a ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, funcție în care a muncit până în februarie 2016.

Reclamantul a susținut că în perioada enunțată a muncit în funcția de șofer pe un automobil operativ cu semnale sonore speciale de tip „Sirena“, având la angajare un stagiu total de muncă de peste 22 de ani și dispunând de permis de conducere de categoriile B, C, D și E.

De asemenea, reclamantul a indicat că la angajare, fiind șofer de clasa I, în baza Anexei nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 743 din 11 iunie 2002 cu privire la salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară, i s-a stabilit un spor de 25% din salariu, fapt confirmat prin certificatul filialei Cahul a ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne nr. 258 din 30 mai 2016.

Reclamantul a menționat că după eliberarea din funcție, obținând informația integrală și descifrată a salariului primit pentru perioada activității în cadrul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, a constatat că în perioada ianuarie 2011 – august 2015, ilegal i-a fost sistată achitarea sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I, iar din septembrie 2015, a fost reluată achitarea sporului respectiv.

Astfel, reclamantul a specificat că în anul 2011, ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne ilegal nu i-a achitat suma de 4 642, 67 lei cu titlu de spor la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I, în anul 2012 – suma de 4 624, 38 lei, în anul 2013 – suma de 4 793, 81 lei, în anul 2014 – suma de 3 373, 84 lei, iar în perioada ianuarie-august 2015 – suma de 2 677, 5 lei.

În continuare, reclamantul a afirmat că la 30 septembrie 2016 s-a adresat cu cerere prealabilă către ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, solicitând achitarea sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada ianuarie 2011 – august 2015.

Reclamantul a declarat că la 17 octombrie 2016, ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne i-a expediat răspunsul nr. C1-150/16, prin care aceasta și-a expus opinia cu privire la modul de formare a salariului, însă a evitat să se expună asupra solicitării din cererea prealabilă din 30 septembrie 2016.

Reclamantul a considerat că este ilegal și evaziv răspunsul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne nr. C1-150/16 din 17 octombrie 2016.

Reclamantul a notat că în conformitate cu art. 128 alin. (1) din Codul muncii, salariul reprezintă orice recompensă sau câștig evaluat în bani, plătit salariatului de către angajator în temeiul contractului individual de muncă, pentru

munca prestată sau care urmează a fi prestată, iar art. 128 alin. (3) din Codul muncii prevede că salariul este garantat.

La fel, reclamantul a relevat că potrivit art. 130 alin. (1) din Codul muncii, salariul include salariul de bază (salariul tarifar, salariul funcției), salariul suplimentar (adaosurile și sporurile la salariul de bază) și alte plăți de stimulare și compensare.

Reclamantul a mai evidențiat că în conformitate cu Anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 743 din 11 iunie 2002 cu privire la salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară, șoferilor de autoturisme de clasa I li se stabilește sporul în mărime de 25% din salariul tarifar, pentru timpul lucrat în calitate de șofer.

În context, reclamantul a reliefat că potrivit pct. 2.4 din Regulamentul cu privire la retribuirea muncii angajaților ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Ordinul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne nr. 7 din 31 decembrie 2010, șoferilor de autoturisme care au clasa de calificare I, li se plătește un spor de 25% din salariul tarifar.

Astfel, reclamantul a invocat că ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, în calitate de angajator, a încălcat prevederile art. 5 lit. f), 9 alin. (1) lit. d) și n), 10 alin. (2) lit. g), h), p) și r), precum și 144 alin. (1) și (3) din Codul muncii.

Cu referire la pretenția privind repararea prejudiciului moral în sumă de 20 000 lei, reclamantul a făcut trimitere la art. 329 alin. (1) din Codul muncii și a precizat că drept urmare a încălcării abuzive de către ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne a obligațiilor de angajator, a fost supus unor frustrări emoționale și suferințe psihice legate inclusiv de suportarea consecințelor economice nefavorabile, considerând de asemenea că i-a fost lezată demnitatea de salariat datorită poziției principale pe care o avea la locul de muncă.

Prin încheierea din 29 martie 2017 a Judecătoriei Cimișlia, sediul Leova, prezenta cauză civilă a fost strămutată spre judecare la Judecătoria Chișinău, sediul Centru (f.d. 48).

Prin hotărârea din 22 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Igor Ciolcovan împotriva ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne cu privire la recunoașterea ilegalității răspunsului, obligarea de a achita sporul la salariu, compensarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată. S-a obligat ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne să-i achite lui Igor Ciolcovan sporul la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada de activitate 21 noiembrie 2013 – august 2015. S-a încasat în beneficiul lui Igor Ciolcovan, din contul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, suma de 2 000 lei cu titlu de compensare a prejudiciului moral, suma de 2 500 lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică și suma de 400 lei cu titlu de cheltuieli de transport în legătură cu prezentarea în instanță. În rest, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 117-121).

La 18 iunie 2018, Igor Ciolcovan, reprezentat de avocatul Serghei Rusev, a declarat apel împotriva hotărârii din 22 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (f.d. 115).

La 20 iunie 2018, ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne a declarat apel împotriva hotărârii din 22 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (f.d. 116).

Prin decizia din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne și a fost admis apelul declarat de Igor Ciolcovan. S-a casat hotărârea din 22 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, și s-a emis o nouă hotărâre, prin care a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Igor Ciolcovan împotriva ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne cu privire la recunoașterea ilegalității răspunsului, obligarea de a achita sporul la salariu, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată. S-a obligat ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne să-i achite lui Igor Ciolcovan încasarea sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada de activitate ianuarie 2011 – august 2015, în mărime totală de 20 112 lei. S-a încasat în beneficiul lui Igor Ciolcovan, din contul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, suma de 5 000 lei cu titlu de compensare a prejudiciului moral, suma de 4 500 lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică și suma de 1 185 lei cu titlu de cheltuieli de transport. În rest, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 169-179).

La 10 ianuarie 2019, ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne a declarat recurs împotriva deciziei din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 22 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, precum și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de Igor Ciolcovan împotriva ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne (f.d. 182-187).

În motivarea recursului, recurenta ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne a susținut că Igor Ciolcovan este decăzut din dreptul de soluționare a litigiului individual de muncă, deoarece art. 355 alin. (1) lit. a) din Codul muncii stipulează că cererea privind soluționarea litigiului individual de muncă se depune în instanța de judecată în termen de 3 luni de la data când salariatul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său, iar Igor Ciolcovan, care a demisionat în februarie 2016, a omis chiar și termenul de adresare prealabilă pentru soluționarea litigiului.

Recurenta consideră că suma de 10 685 lei, pe care instanța de apel a încasat-o în beneficiul lui Igor Ciolcovan cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, este una exagerată, nefiind reală, necesară și rezonabilă, ceea ce înseamnă că au fost încălcate prevederile art. 96 din Codul de procedură civilă și cerințele impuse de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

În continuare, recurenta a făcut referire la prevederile art. 355 alin. (1) lit. b) din Codul muncii, indicând că în virtutea expirării termenului de prescripție, Igor

Ciolcovan este decăzut din dreptul de a solicita achitarea sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada anilor 2011-2014.

Mai mult, recurenta a menționat că lui Igor Ciolcovan i-a fost achitat integral salariul, iar după reorganizarea Direcției generale pază de stat în ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, salariul de funcție a fost majorat de două ori.

Recurenta a evidențiat că în conformitate cu art. 4 alin. (1) din Legea salarizării nr. 847 din 14 februarie 2002, în sistemul tarifar și sistemele netarifare salariul include salariul de bază (salariul tarifar, salariul funcției), salariul suplimentar (adaosurile și sporurile la salariul de bază) și alte plăți de stimulare și compensare, iar art. 160 din Codul muncii stabilește dreptul, și nu obligația angajatorului de a majora sporurile, adaosurile și recompensele prevăzute la art. 138, 156, 157, 158 în raport cu nivelul lor minim stabilit de legislația în vigoare, precum și de a stabili alte plăți cu caracter de stimulare și compensare în limitele mijloacelor proprii (alocate), prevăzute pentru aceste scopuri în contractul colectiv de muncă sau în devizul de cheltuieli pentru întreținerea unității finanțate din buget.

În această ordine de idei, recurenta a notat că în opinia doctinarilor, plățile suplimentare de stimulare și compensare nu urmează a fi achitate în mod obligatoriu, chiar dacă sunt stabilite.

Recurenta a subliniat că potrivit pct. 21 din Hotărârea Guvernului nr. 743 din 11 iunie 2002 cu privire la salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară, în cuantumul minim garantat al salariului în sectorul real nu se include salariul suplimentar (sporuri, suplimente, adaosuri și premiile curente) și alte plăți de stimulare sau compensare, iar pct. 9 din aceeași hotărâre a Guvernului statuează că unitățile în cauză sunt în drept să majoreze adaosurile și sporurile, specificate în anexa nr. 6, precum și să stabilească alte adaosuri și sporuri cu caracter compensatoriu, în limitele mijloacelor proprii (mijloacelor alocate) prevăzute pentru aceste scopuri în contractele colective de muncă.

În această conjunctură, recurenta a precizat că angajatorul poate stabili adaosuri la salariu și plăți compensatorii doar în limitele mijloacelor proprii (mijloacelor alocate) prevăzute pentru aceste scopuri.

În ceea ce privește pretenția privind repararea prejudiciului moral, recurenta a declarat că instanța de fond nu a ținut cont de prevederile art. 1422 din Codul civil și ale art. 329 din Codul muncii, or în cadrul examinării cauzei, nu s-a constatat faptul privării ilegale a lui Igor Ciolcovan de anumite drepturi și nici faptul cauzării suferințelor psihice sau fizice.

La 27 februarie 2019, intimatul Igor Ciolcovan a depus referință la recursul declarat de ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, solicitând considerarea acestuia ca inadmisibil (f.d. 192-194).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Colegiul constată că recurenta ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne a declarat recursul la 10 ianuarie 2019, adică în termen de mai puțin de

două luni de la data pronunțării dispozitivului deciziei recurate, ceea ce înseamnă că recurenta ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne s-a conformat prevederilor legale, încadrându-se în termenul de declarare a recursului prevăzut la art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Prin încheierea din 06 martie 2019 a Curții Supreme de Justiție, recursul declarat de ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne a fost considerat admisibil (f.d. 196-197).

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul declarat de ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, a casa decizia din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a casa hotărârea din 22 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în partea respingerii ca neîntemeiată a pretenției lui Igor Ciolcovan privind obligarea ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne de achitare a sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada ianuarie 2011 – 20 noiembrie 2013 și a pronunța în această parte o nouă hotărâre, prin care se respinge ca tardivă pretenția lui Igor Ciolcovan privind obligarea ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne de achitare a sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada ianuarie 2011 – 20 noiembrie 2013, iar în rest, a menține hotărârea din 22 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din următoarele raționamente.

Conform art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Potrivit art. 444 din Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Art. 445 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă statuează că instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

Colegiul relevă că prin hotărârea din 22 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Igor Ciolcovan împotriva ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne cu privire la recunoașterea ilegalității răspunsului, obligarea de a achita sporul la salariu, compensarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată. S-a obligat ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne să-i achite lui Igor Ciolcovan sporul la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada de activitate 21 noiembrie 2013 – august 2015. S-a încasat în beneficiul lui Igor Ciolcovan, din contul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, suma de 2 000 lei cu titlu de compensare a prejudiciului moral, suma de 2 500 lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică și suma de 400 lei cu titlu de cheltuieli de transport în legătură cu prezentarea în

instanță. În rest, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 117-121).

Prin decizia din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne și a fost admis apelul declarat de Igor Ciolcovan. S-a casat hotărârea din 22 mai 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, și s-a emis o nouă hotărâre, prin care a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Igor Ciolcovan împotriva ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne cu privire la recunoașterea ilegalității răspunsului, obligarea de a achita sporul la salariu, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată. S-a obligat ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne să-i achite lui Igor Ciolcovan încasarea sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada de activitate ianuarie 2011 – august 2015, în mărime totală de 20 112 lei. S-a încasat în beneficiul lui Igor Ciolcovan, din contul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, suma de 5 000 lei cu titlu de compensare a prejudiciului moral, suma de 4 500 lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică și suma de 1 185 lei cu titlu de cheltuieli de transport. În rest, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 169-179).

Colegiul reține că esența art. 432 și 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă oferă instanței de recurs competența de a efectua un control al legalității deciziei atacate, nu și a temeiniciei acesteia. Astfel, se vor reține circumstanțele de fapt, privite în ansamblu, care au fost prezentate de părți și stabilite de instanțele de judecată în fazele procesuale anterioare, cu excepția situației în care constatările lor pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

În speță, în perioada 20 noiembrie 2009 – 15 februarie 2016, Igor Ciolcovan a muncit în cadrul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, și anume în perioada 20 noiembrie 2009 – 24 iulie 2012, a muncit în funcția de șofer al grupei operative a DP-2 Cantemir, filiala Cahul a ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, iar la 01 august 2012, după reorganizarea instituției, a fost transferat în funcția de șofer al grupei operative la DP Cantemir, filiala Leova a ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne.

Igor Ciolcovan a invocat că de la începutul încadrării în serviciu la ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, deținea clasa I de calificare pentru șoferi, fapt pe care angajatorul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne l-a recunoscut.

În conformitate cu pct. 2.4 din Regulamentul cu privire la retribuirea muncii angajaților ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Ordinul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne nr. 7 din 31 decembrie 2010, șoferilor de autoturisme care au clasa de calificare I, li se plătește un spor de 25% din salariul tarifar (f.d. 27-29).

În perioada ianuarie 2011 – august 2015, lui Igor Ciolcovan nu i-a fost achitat sporul la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I, fapt pe care angajatorul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne

de asemenea l-a recunoscut.

Colegiul observă că Regulamentul cu privire la retribuirea muncii angajaților ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Ordinul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne nr. 7 din 31 decembrie 2010, a fost emis în baza Codului muncii, a Legii salarizării nr. 847 din 14 februarie 2002 și a Hotărârii Guvernului nr. 743 din 11 iunie 2002 cu privire la salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară.

Art. 128 alin. (1) din Codul muncii stipulează că salariul reprezintă orice recompensă sau câștig evaluat în bani, plătit salariatului de către angajator în temeiul contractului individual de muncă, pentru munca prestată sau care urmează a fi prestată.

Art. 130 alin. (1) din Codul muncii prevede că salariul include salariul de bază (salariul tarifar, salariul funcției), salariul suplimentar (adaosurile și sporurile la salariul de bază) și alte plăți de stimulare și compensare.

În conformitate cu art. 4 alin. (1) din Legea salarizării nr. 847 din 14 februarie 2002, în sistemul tarifar și sistemele netarifare salariul include salariul de bază (salariul tarifar, salariul funcției), salariul suplimentar (adaosurile și sporurile la salariul de bază) și alte plăți de stimulare și compensare.

După cum prevede Anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 743 din 11 iunie 2002 cu privire la salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară, pentru șoferii de autoturisme de clasa I, pentru timpul lucrat în calitate de șofer, mărimea minimă a sporului la salariul de bază este de 25% din salariul tarifar.

Așadar, Colegiul reține că prin pct. 2.4 din Regulamentul cu privire la retribuirea muncii angajaților ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Ordinul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne nr. 7 din 31 decembrie 2010, angajatorul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne a stabilit sporul la salariul de bază pentru șoferii de autoturisme de clasa I în mărimea minimă permisă de Anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 743 din 11 iunie 2002 cu privire la salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară.

În viziunea recurentei, aceasta este în drept să stabilească adaosuri la salariu doar în limitele mijloacelor proprii (mijloacelor alocate) prevăzute pentru aceste scopuri, iar plata adaosurilor stabilite nu are caracter imperativ, fiind dependentă de asemenea de limitele respective ale mijloacelor proprii.

Acest argument al recurentei este unul declarativ, fiind lipsit de suport juridic, deoarece potrivit pct. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 743 din 11 iunie 2002 cu privire la salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară, unitățile în cauză sunt în drept să majoreze adaosurile și sporurile, precum și să stabilească alte adaosuri și sporuri cu caracter compensatoriu, în limitele mijloacelor proprii (mijloacelor alocate) prevăzute pentru aceste scopuri în contractele colective de muncă.

Astfel, anume majorarea adaosurilor și sporurilor poate fi efectuată în limitele mijloacelor proprii prevăzute pentru aceste scopuri, și anume majorarea

adaosurilor și sporurilor în raport cu mărimea lor minimă prevăzută la Anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 743 din 11 iunie 2002 cu privire la salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară. Astfel, angajatorul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, care printr-un act intern a stabilit sporul la salariul de bază pentru șoferii de autoturisme de clasa I anume în mărimea minimă permisă de anexa la actul normativ nominalizat, urmează să-și execute obligația asumată indiferent de limitele mijloacelor proprii, or aceste limite se referă la majorarea adaosurilor și sporurilor, iar deficiențele de bugetare internă nu pot fi puse pe seama salariatului care a obținut un drept legal.

Mai mult, Colegiul relevă că în contradicție cu opinia recurente, plata adaosurilor stabilite are caracter imperativ, deoarece reprezintă o obligație asumată de angajator în virtutea unei norme cu caracter imperativ, și anume în baza Anexei nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 743 din 11 iunie 2002 cu privire la salarizarea angajaților din unitățile cu autonomie financiară.

Luând în considerare cele expuse și faptul că în conformitate cu art. 130 alin. (1) din Codul muncii, toate categoriile de sporuri la salarii, adică inclusiv sporul în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I fac parte din salariu, pe care angajatorul, indiferent de particularitățile bugetării interne, urmează să-l achite regulat și integral, persistă și obligația angajatorului ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne de a-i achita salariatului Igor Ciolcovan sporul nominalizat pentru perioada ianuarie 2011 – august 2015.

Însă, art. 267 alin. (1) din Codul civil în redacția în vigoare la data relevantă speței statuează că termenul general în interiorul căruia persoana poate să-și apere, pe calea intentării unei acțiuni în instanță de judecată, dreptul încălcat este de 3 ani, iar art. 355 alin. (1) lit. b) din Codul muncii prevede că cererea privind soluționarea litigiului individual de muncă se depune în instanța de judecată în termen de 3 ani de la data apariției dreptului respectiv al salariatului, în situația în care obiectul litigiului constă în plata unor drepturi salariale sau de altă natură, ce i se cuvin salariatului.

În conformitate cu art. 271 din Codul civil în redacția în vigoare la data relevantă speței, acțiunea privind apărarea dreptului încălcat se respinge în temeiul expirării termenului de prescripție extinctivă numai la cererea persoanei în a cărei favoare a curs prescripția, depusă până la încheierea dezbaterilor în fond.

Colegiul observă că în cadrul examinării cauzei în prima instanță, și anume până la încheierea dezbaterilor în fond, pârâta ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne a depus referință prin care a invocat expirarea termenului de prescripție extinctivă reglementat la art. 355 alin. (1) lit. b) din Codul muncii (f.d. 86-89).

Referitor la tardivitatea pretenției privind obligarea ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne de achitare a sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada ianuarie 2011 – august 2015, prima instanță a concluzionat că salariatul Igor Ciolcovan a fost salarizat lunar și, ca efect, acesta trebuia să cunoască despre omisiunea angajatorului ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne de a-i

achita sporul respectiv.

Însă, la același capitol, instanța de apel a conchis că angajatorul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne a tănuit omisiunea de achitare a sporului nominalizat, deoarece nu-i elibera lunar salariatului Igor Ciolcovan informația detaliată cu privire la forma și structura salariului.

Totodată, instanța de apel a indicat că art. 355 din Codul muncii stabilește termenele de adresare în instanța de judecată cu un litigiu de muncă, nu și prescripția stingerii obligației angajatorului de a achita anumite plăți salariale.

Colegiul decelează că prescripția extinctivă este o instituție juridico-civilă care se răsfrânge asupra posibilității apărute la persoană de a-și apăra dreptul încălcat pe calea acțiunii civile. Posibilitatea persoanei de a primi apărarea pe calea acțiunii civile reprezintă dreptul subiectiv la apărare pe calea acțiunii civile, denumit dreptul la acțiune. Apărut din cadrul raportului juridic civil, dreptul la acțiune reprezintă dreptul de a cere de la instanța de judecată emiterea hotărârii, care ar admite acțiunea, sau dreptul la admiterea acțiunii.

Așadar, prescripția extinctivă este termenul la expirarea căruia, în cazul în care acțiunea n-a fost înaintată, se stinge dreptul civil apărut în urma litigiului. Expirarea prescripției extinctive nu duce la încetarea dreptului subiectiv civil încălcat, ci stinge dreptul subiectiv civil la apărare pe calea acțiunii civile.

Deci, în contradicție cu soluția instanței de apel, se impune concluzia că art. 355 alin. (1) lit. b) din Codul muncii prevede anume instituția prescripției extinctive în litigiile de muncă.

Mai mult, spre deosebire de art. 272 alin. (1) din Codul civil, care statuează că dreptul la acțiune se naște la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului, art. 355 alin. (1) lit. b) din Codul muncii prevede un termen rigid de adresare în instanța de judecată, care nu poate depăși 3 ani de la apariția dreptului la plata salariului, adică în litigiile de muncă referitoare la plata salariului, data când salariatul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului la plata salariului nu servește drept punct de referință pentru începutului curgerii termenului de prescripție extinctivă.

Colegiul consideră că termenul de prescripție de mai sus servește mai multor scopuri importante, și anume să asigure securitatea și finalitatea juridică, să protejeze potențialii pârâți de plângerile tardive care pot fi dificil de contestat și să prevină orice nedreptate care poate rezulta în cazul în care instanțele ar fi obligate să se pronunțe cu privire la evenimente care au avut loc în trecutul îndepărtat, pe baza unor probe care este posibil să fi devenit nesigure și incomplete din cauza trecerii timpului (hotărârea în cauza Kamenova v. Bulgaria din 12 iulie 2018).

Prin urmare, este irelevantă invocarea de către salariatul Igor Ciolcovan a faptului că angajatorul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, prin neeliberarea lunară a informației detaliate cu privire la forma și structura salariului, a tănuit omisiunea de achitare a sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada ianuarie 2011 – august 2015.

De altfel, termenul de prescripție în cauză nu este foarte scurt și a oferit o șansă reală salariatului Igor Ciolcovan de a-și valorifica în mod efectiv și plener

dreptul de a solicita, pe cale judecătorească, obligarea angajatorului ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne de a-i achita sporul la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada ianuarie 2011 – august 2015.

Această șansă este evidentă și prin aceea că salariatul Igor Ciolcovan primea în mod regulat salariul și avea posibilitatea, chiar și în lipsa informației detaliate cu privire la forma și structura salariului, să deducă omisiunea angajatorului ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne de a-i achita sporul respectiv în perioada enunțată.

Luând în considerare cele menționate și, prin prisma art. 355 alin. (1) lit. b) din Codul muncii, Colegiul constată că în raport cu salariatul Igor Ciolcovan, termenul-limită de adresare în instanța de judecată cu pretenția privind obligarea angajatorului ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne de achitare a sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada ianuarie 2011 – 20 noiembrie 2013, a expirat la 20 noiembrie 2016.

Prima instanță a reținut în parte argumentul pârâtei ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne privind tardivitatea acțiunii, cu toate că aceasta a respins ca neîntemeiată pretenția reclamantului Igor Ciolcovan privind obligarea ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne de achitare a sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada ianuarie 2011 – 20 noiembrie 2013, deși urma să o respingă ca tardivă, eroare pe care instanța de recurs poate să o corecteze prin pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, de respingere ca tardivă a pretenției nominalizate.

În continuare, Colegiul nu reține criticile recurente privind netemeinicia pretențiilor privind repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Or, deși recurenta a declarat, fără a detalia acest aspect, că instanța de fond nu a ținut cont de prevederile art. 1422 din Codul civil și ale art. 329 din Codul muncii, Colegiul relevă că prima instanța, a cărei hotărâre în partea încasării în beneficiul lui Igor Ciolcovan, din contul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, a sumei de 2 000 lei cu titlu de reparare a prejudiciului moral, urmează a fi menținută, a acordat deplină eficiență prevederilor legale invocate, analizând caracterul și gradul încălcărilor admise, natura drepturilor lezate și locul acestora în sistemul de valori ale persoanei, precum și caracterul și gradul suferințelor psihice.

La fel, Colegiul nu reține nici criticile recurente privind netemeinicia pretenției privind încasarea cheltuielilor de judecată, în condițiile în care prima instanța, a cărei hotărâre în partea încasării în beneficiul lui Igor Ciolcovan, din contul ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, a sumei de 2 500 lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică și a sumei de 400 lei cu titlu de cheltuieli de transport în legătură cu prezentarea în instanță, urmează a fi menținută, corect a aplicat prevederile art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, iar recurenta nu a formulat argumente ce ar răsturna concluzia respectivă.

Așadar, în baza argumentelor invocate de părți, coroborate cu înscrisurile anexate la dosar, Colegiul notează că greșelile la interpretarea legii pot fi corectate de către instanța de recurs. Or, evaluarea efectuată de către instanța de recurs a fost susținută pe deplin de materialele cauzei, iar ambele părți au beneficiat de un proces în contradictoriu și au avut posibilitatea reală de a comenta în scris și de a depune observații în cadrul acestei proceduri.

Luând în considerare problemele de drept invocate în speță, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne, a casa decizia din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a casa hotărârea din 22 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în partea respingerii ca neîntemeiată a pretenției lui Igor Ciolcovan privind obligarea ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne de achitare a sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada ianuarie 2011 – 20 noiembrie 2013 și a pronunța în această parte o nouă hotărâre, prin care se respinge ca tardivă pretenția lui Igor Ciolcovan privind obligarea ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne de achitare a sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada ianuarie 2011 – 20 noiembrie 2013, iar în rest, a menține hotărârea din 22 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) și alin. (2)-(3) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne.

Se casează decizia din 13 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 22 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în partea respingerii ca neîntemeiată a pretenției lui Igor Ciolcovan privind obligarea ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne de achitare a sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada ianuarie 2011 – 20 noiembrie 2013, și se pronunță în această parte o nouă hotărâre, după cum urmează:

Se respinge ca tardivă pretenția lui Igor Ciolcovan privind obligarea ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne de achitare a sporului la salariu în mărime de 25% din salariul de funcție pentru șoferii de clasa I pentru perioada ianuarie 2011 – 20 noiembrie 2013.

În rest, se menține hotărârea din 22 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Igor Ciolcovan împotriva ÎS „Servicii Pază“ a Ministerului Afacerilor Interne cu privire la recunoașterea ilegalității răspunsului, obligarea de achitare a sporului la salariu,

repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.
Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Valeriu Doagă

Nicolae Craiu

Victor Burduh

Nina Vascan